

În nedumerire este fie-care.
Începu se urmeze sfedi și bătălii;
Nu veți, în totu loculu, de câtu întristare,
Femei desolate¹⁾, și poeți pustii.

Ce pôte să fie?

De locu nu se scie.

Secretulu ca fumulu, ca argintulu viu,
Fuge, se strecórá, nevêđutu se face;

Toți suntu în eróre.

Cele mai ghibace,

Babe vrăjitóre

Nici ele ru sciu.

Mai descepți copiii, însă observasă,
Că, de unu timpu, vulpea se totu furișá;
Că mai multu cu dênșii nu ședeá la masă;
Și că totu-de-a-una sătulá era.

3. Âmblându, într'o sérá, singuru prin grădiná,

Țeranulu ochindu:

Deresce, sub tufe, o mică lumină;

Șeu, đicându mai bine, doi ochi strêlucindu.

Merge mai aprópe; dar' ghiciți ce vede?

O! ticáloșie! Cine pôte crede!

Mica nóstrá vulpe, îmbrăcatá'n roșu,

Pieptênându cu dinții pe unu bietu cucoșu.

Furiosu țeranulu pune pe ea mâna,

De urechi începe a o scutura;

A-i da cu prăjina,

Ș'a o blestema:

Lipsești, de la mine, vespe veninósá;

În locu să facu bine, mi-amu făcutu unu reu.

In zedaru suntu tóte!

Ești o ticálósá,

Numai mórtea pôte

Să te despărțascá de năravulu têu.

„Rana din nascare nu se lecuesce,

Cu încredințare a đisu cine-va.

Ce esá din miță, totu șórecu pândesce;

Lupulu pěrulu schimbá, dar' naravulu ba.“

(G. V. Carp.)

¹⁾In tristare.